

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v právnej veci navrhovateľa: **PhDr. V. K.**, K., Š., právne zastúpenému JUDr. I. K., advokátom so sídlom F., X. B., proti odporcovi: **V. Ú. B., a. s.**, M., B. a vedľajších účastníkov: **M. F. S. R.**, Š., B., **F. N. M. S. R.**, T., B. a **S. K., a. s.**, C., B., vedľajší účastníci právne zastúpení JUDr. A. B., advokátom so sídlom J., X. B., o zaplatenie **55 556 214,- eur**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn.: 33Cb/178/1995, na dovolanie navrhovateľa proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 07. júna 2011, č. k.: 3Obo/53/2010-385, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07. júna 2011, č. k.: 3Obo 53/2010-385 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 29. júla 2005, č. k. 33Cb/178/1995-465 návrh zamietol a odporcovi trovy odvolacieho konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že navrhovateľ si uplatnil proti odporcovi náhradu škody vo výške 1 182 493,98 Sk s úrokom z omeškania vo výške 21,04 % p. a. od 20. januára 1992 do zaplatenia. Podaním zo 14. augusta 2000 upravil výšku nároku na 102 926 200,- Sk s 35 % úrokom z omeškania od 01. januára 2001. Súd zmenu návrhu pripustil.

Odporca vo vyjadrení k návrhu uviedol, že bežný účet č. X. bol otvorený vo V. Ú. B. š. p. ú., pobočka B. mesto na meno Ing. P. H. s dodatkom „K. E.G.R.“. prostredníctvom tohto účtu sa mal vykonávať platobný styk konzorcia. Majiteľom účtu bol Ing. P. H., ktorý dňa 12. decembra 1991 požiadal o zmenu podpisových vzorov k bežnému účtu na základe jeho vylúčenia z konzorcia. Predchodca odporcu žiadosti vyhovel a neporušil žiadnu svoju povinnosť. Zmenou podpisových vzorov navrhovateľ stratil dispozície s účtom. Odporca v konaní vzniesol námietku premlčania.

Súd prvého stupňa z predložených písomných dokladov a z prednesov účastníkov zistil, že dňa 9. júla 1990 bola prijatá spoločenská zmluva konzorcia – K. E. N. R., ktorého spoločníkmi boli Ing. P. H., Dr. V. K., Ing. Arch. J. Č., Ing. Arch. V. F., Ing. B. K. a M. H.. Účelom K. bola príprava, propagácia a samotná realizácia filmársko-jachtárskej medzinárodnej E. spočívajúcej v plavbe cez Atlantik, vrátane zabezpečenia hospodárskych aktivít zameraných na získanie finančných prostriedkov potrebných na realizáciu plavby. Na žiadosť Ing. P. H. a navrhovateľa bol u odporcu zriadený bežný účet č. X. s podpisovým právom Ing. H. a navrhovateľa. Navrhovateľ požiadal odporcu o blokáciu účtu, ktorý odporca zrealizoval, avšak na základe oznámenia Ing. H., ktorý bol majiteľom účtu.

Súd nárok navrhovateľa posudzoval podľa Hospodárskeho zákonníka účinného od 1. mája 1990.

Navrhovateľ v návrhu uviedol, že dňa 01. novembra 1991 požiadal odporcu o blokáciu bežného účtu, pretože zo strany Ing. H. dochádzalo k nesprávnemu čerpaniu z účtu. Súd zistil, že bežný účet č. X. bol založený s názvom Ing. P. H. – „K. E. G. R.“ s tým, že právo dispozície /okrem majiteľa/ mal aj navrhovateľ.

Odporca dňa 06. decembra 1991 oznámil navrhovateľovi, že zablokoval predmetný účet na jeho žiadosť, avšak listom z 19. decembra 1991 oznámil odporca navrhovateľovi, že blokáciu účtu neakceptuje a právo s ním nakladať priznáva Ing. P. H., na základe predloženej zápisnice zo zasadnutia konzorcia zo dňa 21. novembra 1991.

V tejto súvislosti súd prvého stupňa vyslovil, že konzorcium podľa § 106 za Hospodárskeho zákonníka nie je právnickou osobou, teda subjektom práv a povinností

a majiteľom účtu bol Ing. P. H.. Taktiež zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že finančné prostriedky na uvedenom účte patrili navrhovateľovi.

Súd prvého stupňa uplatnený nárok posudzoval podľa § 145 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka v spojení s ust. § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka a dospel k záveru, že nárok je premlčaný.

Na základe uvedeného návrh zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že ich odporcovi nepriznal, pretože si žiadne neuplatnil.

Na odvolanie navrhovateľa prejednal vec Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2) podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1, 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že predmetom odvolacieho konania bolo uplatnené právo navrhovateľa na náhradu škody s príslušenstvom, ktorá mu mala vzniknúť porušením povinnosti zo strany odporcu. Porušenie povinnosti videl v tom, že ním navrhnutú a realizovanú blokádu bežného účtu X. dňa 19. decembra 1991 zrušil. O tejto skutočnosti bol navrhovateľ písomne informovaný, čo vyplýva i z podaného návrhu.

Odporca v konaní popieral dôvodnosť žaloby a namietal premlčanie nároku.

Odvolací súd mal za to, že predpokladom nároku na náhradu škody podľa § 145 Hospodárskeho zákonníka je protiprávny úkon, t. j. porušenie záväzku alebo inej právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením záväzku alebo inej právnej povinnosti a zavinenie, pričom dôkazné bremeno preukázať príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti je na poškodenom. Protiprávnosť sa skúma so zreteľom na rozpor určitého konania s objektívnym právom, ide teda o porušenie konkrétneho záväzkového vzťahu alebo inej právnej povinnosti, ktorá je obsahovou zložkou konkrétneho záväzkového právneho vzťahu alebo inej právnej povinnosti ustanovenej priamo právnym predpisom. Vznik škody je ďalším predpokladom nároku, ktorá predstavuje majetkovú ujmu vyjadriteľnú v peniazoch a v peniazoch nahraditeľnú. Škodou je to, o čo sa majetok poškodeného zmenšil škodnou udalosťou. Ďalším predpokladom nároku na náhradu škody je príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a zavinenie.

V prvostupňovom konaní súd vyslovil, že bežný účet X. bol vedený na Ing. H. s tým, že navrhovateľ mal k účtu dispozičné právo, teda majiteľom účtu bola iná osoba než navrhovateľ. Z obsahu spisu bolo zistené, že tento skutkový záver vyslovený súdom prvého stupňa je správny.

Odvolačný súd poukázal na ust. § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka, podľa ktorého je premlčacia lehota práva na náhradu škody dva roky a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Právo na náhradu škody sa premlčí najneskôr za desať rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Toto ustanovenie kumuluje subjektívnu lehotu /2 ročná/, ktorá začína plynúť pri splnení dvoch podmienok, a to vedomosť o škode a kto za ňu zodpovedá a objektívnu lehotu /10 ročná od vzniku škodovej udalosti/, ktorá začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený o škode dozvedel.

V predmetnej veci nebolo spochybnené, že navrhovateľ mal vedomosť o prípadnej škode dňa 19. decembra 1991, ako vyplýva i z jeho návrhu, keď uvádza, že týmto dňom mu bolo oznámené, že blokáciu bežného účtu odporca zrušil. Navrhovateľ návrh uplatnil na súde dňa 31. mája 1994 /osobne, ako to vyplýva z prezentačnej pečiatky na prvej strane prvopisu návrhu/, teda nesporne po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty podľa § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka /lehota uplynula 20. decembra 1993/, ako úspešne namietal odporca.

Navrhovateľ v konaní namietal, že odporca nárok uznal a v odvolaní v súvislosti s premlčaním poukázal aj na svoje podanie zo dňa 14. augusta 2000 /na l. č. 243/. Vo svojom stanovisku k vyjadreniu odporcu zo dňa 12. mája 2011 zotrval na svojom stanovisku, že žaloba bola podaná v lehote. V odvolaní poukázal na to, že odporca svoj záväzok podľa § 132 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka uznal listom zo 06. decembra 1991.

Odvolačný súd poukázal na ust. § 131b ods. 6 Hospodárskeho zákonníka, podľa ktorého, ak právo povinný uznal, je premlčacia lehota desaťročná a plynie odo dňa uznania, ak sa však v uznaní uviedla lehota na plnenie, plynie premlčacia lehota odo dňa, keď uplynula táto lehota.

Odvolačný súd po preskúmaní podania odporcu zo 6. decembra 1991 dospel k záveru, že nemá náležitosti uznania záväzku tak, ako to predpokladá ust. § 132 ods. 1 Hospodárskeho zákonníka v nadväznosti na predĺženie premlčacej lehoty v súvislosti s uznávacím úkonom.

Toto je len oznámením o uskutočnení blokácie účtu X. s doporučením v súvislosti s predmetným účtom.

V predmetnej veci teda k uznaniu nároku na náhradu škody zo strany odporcu nedošlo. V konaní nebol prezentovaný žiadny iný dôkaz, ktorý by napĺňal znaky uznania záväzku tak, ako to predpokladá ust. § 132 Hospodárskeho zákonníka.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd zastal názor, že súd na základe zisteného skutkového stavu, vyvodil správny záver, keď návrh zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného napadnutý rozsudok podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 tak, že ich odporcovi a vedľajším účastníkom nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnili.

Proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07. júna 2011, č. k.: 3Obo/53/2010-385 podal navrhovateľ dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie je postihnuté vadami podľa ust. § 241 ods. 2 písm. a), b), c) a ust. § 237 písm. f) O. s. p.. Prípustnosť dovolania odôvodnil ust. § 238 ods. 1 O. s. p..

Navrhovateľ v dovolaní podrobne rozobral zmeny návrhu, ktoré počas konania na prvostupňovom a druhostupňovom súde vykonal. Poukázal na to, že odvolací súd rozsudkom, č. k. 3Obo/53/2010-385 zmenil predmet konania a potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 33Cb/178/1995-465 z 29. júla 2005, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh na náhradu škody z 31. mája 1994 v znení súdom pripustených zmien petitu zo 14. augusta 2000 a 29. októbra 2001. Proti zamietajúcemu rozsudku krajského súdu z 29. júla 2005 podal navrhovateľ dňa 28. septembra 2005 odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd zmenil zamietajúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa a protistranu zaviazal tak, ako to žiadal v základnom konaní. Následne cez podateľňu súdu doručil dňa 14. októbra 2010 ďalšiu aktualizáciu petitu. Dňa 11. júla 2011 bol navrhovateľovi doručený rozsudok odvolacieho súdu, č. k. 3Obo/53/2010-385, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, avšak na iný predmet, než aký bol 07. júna 2011, aj na súde prvého stupňa. Pretože predmetom namietaného rozhodnutia je náhrada škody vo výške 55 556 214,-eur, rozsudok odvolacieho súdu je zmeňujúcim vo veci samej. Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení rozsudku mlčí o dôvodoch svojho postupu. Keďže rozsudkom, č. k.

3Obo/53/2010-385, doručeným 11. júla 2011 bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ide v podstate o nové rozhodnutie, dovolanie proti nemu je prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O. s. p.. Navrhovateľ v tejto časti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 259/2011-10, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/80/2008 z 19. júna 2008 a R 36/2006.

Navrhovateľ má za to, že odvolací súd výrokom svojho rozsudku, ktorým potvrdil zamietajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa, avšak v inom predmete, porušil zákon. Právnym následkom výroku rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k zamietajúcemu výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa je ukončenie základného, dvojstupňového súdneho konania. Pre úplnú absenciu jasného a zrozumiteľného výkladu v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemožno zistiť, či k zmene návrhu došlo postupom podľa § 95 O. s. p.. v dôsledku toho, že o zmenenom návrhu ďalej nekonal a nerozhodoval súd prvého stupňa, bola porušená zásada dvojinštančnosti konania. Postupom odvolacieho súdu nebola zmarená len možnosť konať o zmenenom návrhu pred súdom prvého stupňa, ale v dôsledku toho tiež možnosť domáhať sa cestou riadneho opravného prostriedku preskúmania záverov súdu prvého stupňa. V súvislosti s uvedeným, poukázal navrhovateľ na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 452/2010-37.

Navrhovateľ ďalej namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu je neodôvodnené a nepreskúmateľné, pretože vážne rozpory vyplývajúce zo súbehu zmeneného predmetu a potvrdzujúceho výroku svojho rozhodnutia v odôvodnení rozsudku nijako neriešil. Zároveň namieta, že rozsudok odvolacieho súdu je nezákonný a prekvapivý, keďže odvolací súd nevytýčil verejné ústne pojednávanie, na ktoré by pozýval účastníkov konania a na ktorom by vykonával dokazovanie; neuskutočnil pojednávanie, na ktorom by dal účastníkom možnosť vyjadriť sa k návrhom protistrany; ak rozhodoval o aktualizácii petitu zo 14. októbra 2010, ako o návrhu na jeho zmenu, potom nerešpektoval zásadu viazanosti obsahom návrhu účastníka na zmenu petitu, lebo nerozhodoval o celom návrhu; voči účastníkom si nesplnil svoju doručovaciu povinnosť vyplývajúcu z § 95 ods. 1 O. s. p.. Navrhovateľ má za to, že doručením rozsudku odvolacieho súdu nemohol nadobudnúť právoplatnosť rozsudok súdu prvého stupňa, pretože nie je rozhodnutím v totožnom predmete. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doručený 11. júla 2011 je v časti výroku o predmete veci nepreskúmateľný pre absenciu akýchkoľvek skutkových i právnych záverov. Je zmätočný, pričom ním odvolací súd porušil právo navrhovateľa konať pred súdom, jeho právo na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Navrhovateľ ďalej namieta, že namietané rozhodnutie (rovnako aj rozsudok súdu prvého stupňa) je zmätočné a nepreskúmateľné, teda i nepresvedčivé aj z ďalších dôvodov, ktoré podrobne v dovolaní rozvádza (faktické a právne závery odvolacieho súdu založené na vymyslených a prekrútených odvolacích dôvodoch navrhovateľa; nekritické kopírovanie súhrnných skutkových zistení súdu prvého stupňa; neprihliadanie na absolútnu neplatnosť právneho úkonu, napriek tomu, že navrhovateľ predložil dostatočné dôkazy o absolútnej neplatnosti).

Ďalej namieta, že súd nijako neskúmal a ani sa nevysporiadal s argumentmi a dôkazmi vyvracajúcimi hmotnoprávne závery súdu prvého stupňa. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 303/2003, II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008 a IV. ÚS 350/2009, ust. § 157 ods. 2 O. s. p., judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999, Georgidas c. Grécko z 29. mája 1997 a Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993).

Podľa názoru navrhovateľa sa odvolací súd zákonom odporujúcim spôsobom vysporiadal aj s otázkou premlčania pohľadávky a dodáva, že súd si nevšimol, že „vedomosť o prípadnej škode“ predstavuje splnenie len jednej z dvoch zákonných podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne, aby mohla začať plynúť subjektívna premlčacia lehota podľa § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka. Z tohto pohľadu namietané rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavke, že musí byť jasné a musí zodpovedať ucelene na obe podmienky definované v § 131b ods. 2 Hospodárskeho zákonníka. Podľa navrhovateľa, rozhodujúcim dňom pre určenie začiatku plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej lehoty bol 30. jún 1999, kedy navrhovateľovi pošta doručila oznam z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, č. 1200/1999 z 24. júna 1999. Z tejto verejnej listiny sa dozvedel, kto za škodu zodpovedal pôvodne a o právnom nástupcovi pôvodného zodpovedného. Rovnako sa dozvedel aj o tom, kto za škodu zodpovedá od 01. apríla 1992. Je evidentné, že subjektívna dvojročná premlčacia lehota začala plynúť 01. júla 1999, pričom lehota na uplatnenie práva na náhradu škody vypršala 01. júla 2001.

V odôvodnení rozsudku chýba aj úvaha súdu o tom, ako vplýva na premlčanie jednotlivých zložiek uplatnenej škody skutočnosť, že Hospodársky zákonník nepoznal príslušenstvo pohľadávky.

Na základe uvedeného navrhovateľ žiada dovolací súd, aby zrušil rozsudok odvolacieho súdu, č. k. 3Obo/53/2010-385 zo 07. júna 2011. Z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa má tie isté vady, ako rozsudok odvolacieho súdu, žiada, aby dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvého stupňa, č. k. 33Cb/178/1995-465 z 29. júla 2005 a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K podanému dovolaniu sa vyjadrili vedľajší účastníci na strane odporcu, podľa ktorých rozhodnutím odvolacieho súdu nebol zmenený rozsudok prvostupňového súdu a postupom súdu nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom. Navrhovateľom uvádzané dôvody nesprávneho napadnutého rozhodnutia považujú za bezpredmetné, účelové a nezodpovedajúce právnomu ani skutkovému stavu veci a väčšina ním uvádzaných dôvodov dovolania je hmotnoprávnej povahy a teda nie sú prípustnými dôvodmi dovolania v prípade dovolania podaného titulom údajného odňatia možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f) O. s. p.).

K tvrdeniam navrhovateľa o prípustnosti dovolania podľa ust. § 238 ods. 1 O. s. p. vedľajší účastníci majú za to, že v danom prípade neboli naplnené zákonom vyžadované podmienky zmeny rozsudku. Všetky okolnosti významné pre rozhodnutie vo veci boli prvostupňovým i odvolacím súdom posúdené zhodne a na ich základe obidva sudy dospeli k rovnakému záveru o nedôvodnosti podaného návrhu. Samotné označenie predmetu sporu nie je v zmysle uvedeného spôsobilé zapríčiniť zmenu rozsudku prvostupňového súdu.

Čo sa týka nesprávneho označenia právnej veci, to vychádzalo z podania navrhovateľa zo dňa 14. októbra 2010, označená ako „Aktualizácia petitu k 22. októbru 2010“, ktorým navrhovateľ rozšíril svoj pôvodný návrh a domáhal sa od odporcu zaplataenia „škody 55 556 214,- eur s kapitalizovaným úrokom 35 % p. a. od 22. októbra 2010 do zaplataenia“. Na základe toho podania bola vec nesprávne označená ako „právna vec o zaplataenia 55 556 214,- eur“, a to i napriek tomu, že odvolací súd na svojom pojednávaní konanom dňa 07. júla 2011 tento návrh navrhovateľa na zmenu a rozšírenie žalobného petitu v súlade s ust. § 95 ods. 2 O. s. p. nepripustil, odvolací súd teda riadne rozhodol o podanom návrhu navrhovateľa. Navrhovateľom namietané označenie právnej veci v napadnutom rozhodnutí možno

považovať maximálne za chybu v písaní, v žiadnom prípade však nie za zmenu rozsudku prvostupňového súdu, ktorá by odôvodňovala podanie dovolania v zmysle ust. § 238 ods. 1 O. s. p..

K navrhovateľovmu tvrdeniu, že mu bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom (§ 237 písm. f) O. s. p.) vedľajší účastníci uviedli, že navrhovateľom uvádzané dôvody nespĺňajú náležitosti v zmysle § 237 písm. f) O. s. p.. je to z dôvodu, že ním uvádzané údajné procesno-právne námietky nemožno považovať za také vady konania, ktoré by mali za následok odňatie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a jednak z dôvodu, že ďalšie ním uvádzané námietky sú výlučne hmotnoprávneho charakteru, pričom dovolací dôvod podľa citovaného ustanovenia striktnie vylučuje preskúmavanie vecnej (hmotnoprávnej) stránky napadnutého rozhodnutia. Rovnako ani ďalšie námietky uvádzané navrhovateľom nemali za následok odňatie možnosti navrhovateľa konať pred súdom a napadnuté rozhodnutie spĺňa všetky náležitosti rozsudku tak, ako ich vyžaduje § 157 ods. 2 O. s. p..

Vedľajší účastníci na strane odporcu na základe uvedeného vo svojom vyjadrení žiadajú Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby v zmysle § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. dovolanie navrhovateľa ako neprípustné odmietol a priznal vedľajším účastníkom na strane odporcu náhradu trov dovolacieho konania vrátane trov právneho zastúpenia, alternatívne, aby v zmysle § 243b ods. 1 O. s. p. dovolanie navrhovateľa zamietol z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne, nie sú dané dôvody dovolania a konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté vadou konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť a aby priznal vedľajším účastníkom na strane odporcu náhradu trov dovolacieho konania vrátane trov právneho zastúpenia.

K dovolaniu navrhovateľa sa vyjadril aj odporca, ktorý má za to, že neexistuje dovolací dôvod, nakoľko odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, odvolací súd postupoval procesne správne a nie sú dané ani ďalšie dovolacie dôvody podľa O. s. p..

Odporca tvrdenia navrhovateľa, že zmluvu o bežnom účte uzatvoril neexistujúci subjekt, teda odporca, považuje za neopodstatnené. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, že by Oznámenie o otvorení účtu zo dňa 24. júla 1990 podpísala za žalovaného osoba, ktorá na to nebola oprávnená, a ani nepredložil ďalšie dôkazy, o ktoré opiera dôvody neplatnosti zmluvy o vedení bežného účtu. Odporca ďalej poznamenal, že bežný účet bolo možné v roku 1990

viest' aj podľa Občianskeho zákonníka, teda nielen podľa Hospodárskeho zákonníka ako nesprávne uvádza v dovolaní navrhovateľ.

Odporca vo svojom vyjadrení poukázal aj na zásadu „pacta sunt servanda“ a má za to, že tu nie je naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o vedení bežného účtu, nakoľko to nemá žiadny vplyv na vzťah medzi navrhovateľom a odporcom. Mala by totiž platiť zásada ochrany dobrej viery nadobudnutých práv, a teda vysporiadanie prípadných sporných nárokov (vydanie bezdôvodného obohatenia) by sa malo uskutočniť medzi žalobcom a Ing. H..

Odporca má za to, že v tvrdeniach navrhovateľa sú logické rozpory, nakoľko na jednej strane tvrdí, že zmluva o vedení bežného účtu je neplatná, na druhej strane sa navrhovateľ domáha voči odporcovi náhrady škody. Avšak, ak by mala byť zmluva o vedení bežného účtu neplatná, nie je zrejmé, ktorú povinnosť mal odporca voči navrhovateľovi porušiť.

Odporca poukázal na to, že žalobca pôsobil v roku 1990 ako podnikateľ, a teda sa uňho predpokladá určitá miera profesionality a znalosti práva. Keďže navrhovateľ bol v danej veci v roku 1990 zainteresovaný, odporca má za to, že výkon práv navrhovateľa v rámci tohto sporu je v rozpore s dobrými mravmi.

Odporca v závere dodáva, že tvrdenie navrhovateľa o tom, kto za údajnú škodu zodpovedá sa dozvedel až dňa 30. júna 1999 je absurdné, pretože navrhovateľ už v roku 1994 podal žalobu a v roku 1991 sa navrhovateľ obracal písomne na odporcu v tejto veci.

To, že odvolací súd nerozhodol podľa predstáv navrhovateľa, prípadne, že neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv, nemožno považovať za porušenie práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky a medzinárodnými zmluvami.

Odporca považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za správne po skutkovej i právnej stránke, preto navrhuje, aby dovolací súd dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.2 O. s. p.) skôr ako pristúpil k vecnému prejednaniu dovolania navrhovateľa skúmal, či dovolanie má náležitosti vyžadované podľa ust. § 241 ods.1 O. s. p., či je podané v zákonom stanovenej lehote na podanie dovolania a či v danej veci je dovolanie prípustné.

Navrhovateľ podal dovolanie v zákonnej jednomesačnej lehote, pričom jeho dovolanie má náležitosti podľa ust. § 241 ods. 1 a 2 O. s. p.

Dovolací súd preto skúmal, či v predmetnej veci je dovolanie prípustné.

Podľa ust. § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Prípustnosť dovolania konkretizujú ustanovenia §§ 237, 238 a 239 O. s. p.

Ustanovenie § 239 O. s. p. uvádza, kedy je dovolanie prípustné voči uzneseniam odvolacieho súdu. Vzhľadom nato, že dovolaním je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania nie je možné v predmetnej veci odvodiť podľa ust. § 239 ods. 1, 2 O. s. p.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.) a dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p. (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Navrhovateľ uviedol ako dôvod prípustnosti dovolania § 238 ods. 1 O. s. p. t. j. zásadu diformity - rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvého stupňa. Dovolací súd má zato, že zásada diformity v danej veci nebola naplnená, pretože o rozdielnosť rozsudku ide vtedy, ak boli okolnosti, ktoré sú významné pre rozhodnutie veci, posúdené oboma súdmi rozdielne a práva a povinnosti stanovené účastníkom konania sú podľa záverov týchto rozsudkov odlišné, teda rozdielne konštitujú alebo deklarujú práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov konania, k čomu v predmetnej veci nedošlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že prípustnosť dovolania nie je daná ani podľa ust. § 238 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. a preto skúmal, či prípustnosť dovolania nie je daná podľa ust. § 237 O. s. p.

Podľa ust. § 237 O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo súd bol nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

V ustanovení § 237 O. s. p. sú taxatívne vymenované vady konania a k tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale aj z úradnej povinnosti zisťuje jej existenciu a to bez zreteľa na to, či dovolateľ existenciu vady tvrdil alebo nie. Zistenie vady uvedenej v § 237 O. s. p. má za následok, že dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

Dovolací súd preto postupom podľa § 242 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a konštatoval, že netrpí vadami uvedenými v § 237 písm. a), b), c), d), e) a g) O. s. p. Tieto vady dovolateľ ani neuvádzal vo svojom dovolaní. Dovolací súd následne skúmal, či nedošlo k vade konania podľa § 237 písm. f) O. s. p. .t.j. či sa účastníkovi konania postupom súdu neodňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník konania mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Pri posudzovaní otázky, či za odňatie možnosti účastníka konania konať pred súdom treba považovať aj nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu pre nedostatok jeho odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.), dovolací súd dospel k záveru, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia je porušením práva na spravodlivý súdny proces, ktorý napĺňa znaky odňatia možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami

účastníka. Právo na odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivý proces zaručeného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl.6 ods.1.

Dovolací súd konštatoval, že Krajský súd v Bratislave rozhodol v právnej veci navrhovateľa: Dr. V. K., K.K., X. Š., proti odporcovi: V. Ú. B., a. s., M. B., o zaplatenie náhrady škody vo výške 3 416 523,93 eur (102 926 200.-Sk) s prísl. rozsudkom z 29. júla 2005, č. k. 33Cb 178/95-465 tak, že žalobu zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Navrhovateľ podal proti tomuto rozsudku odvolanie podaním z 28. septembra 2005.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol o odvolaní navrhovateľa rozsudkom 07. júna 2011, č. k. 3Obo 53/2010-385 v právnej veci navrhovateľa: PhDr. V. K., K., Š. proti odporcovi: V. Ú. B., a. s., M., B. a vedľajších účastníkov: M. F. S. R., Š., B., F. N. M. S. R., T., B. a S. K., a. s., C.,B., o zaplatenie 55 556 214.- eur tak, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.: 33Cb 178/1995-465 z 29. júla 2005 potvrdil a odporcovi a vedľajším účastníkom trovy odvolacieho konania nepriznal.

Dovolací súd vychádzajúc z vyššie uvedených rozhodnutí t.j. rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu dospel k názoru, že odvolací súd rozhodol o inom predmete konania, než aký bol predmetom odvolania navrhovateľa. Prvostupňový súd rozhodoval o náhrade škody vo výške 3 416 523,93 eur (102 926 200,- Sk,) takto označil navrhovateľ v odvolaní tiež predmet sporu, ale odvolací súd rozhodoval o 55 556 214,- eur.

Pod pojem „vec sama“ sa rozumie vec, ktorá je predmetom konania, pre ktorú sa vedie konanie. V konaní, v ktorom ide rozhodnutie sporu o právo medzi účastníkmi, ktorí stoja proti sebe, sa za vec samu považuje nárok uplatnený žalobou, o ktorom má byť v príslušnom konaní vecne rozhodnuté.

Navrhovateľ podaním došlým na odvolací súd 14. októbra 2010(č.1.367) aktualizoval petit k 22. októbru 2010 tak, že žiadal, aby súd zaviazal odporcu zaplatiť mu škodu 55 556 214,- eur s kapitalizovaným úrokom 35 % p. a. od 22. októbra 2010 do zaplatenia. Zároveň žiadal zaviazať odporcu na trovy konania.

Odvolací súd dňa 07. júna 2011 bez nariadenia pojednávania vyhlásil a) uznesenie, ktorým návrh na zmenu žaloby nepripustil a b)rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. (čl.384 –zápisnica zo 07. júna 2011). Zo zápisnice taktiež vyplýva, že išlo

o vec navrhovateľa: PhDr. V. K., K.K., Š. proti odporcovi: VÚB, a. s., M., B., o náhradu škody 3 416 523,93 eur s prísl.

Dovolací súd preto poukazuje na predmet sporu v konaní na súde prvého stupňa a v konaní vedenom na odvolacom súde pod sp. zn.: 3Obo 53/2010, ktorý nie je totožný. Rovnako nepreskúmateľnosť vyvoláva označenie predmetu – výšky škody v zápisnici zo 07. júna 2010 a predmetu sporu uvedenom v záhlaví rozsudku odvolacieho súdu. Dovolací súd poukazuje na uznesenie odvolacieho súdu, ktorým návrh na zmenu žaloby nepripustil. O tomto návrhu navrhovateľa zo 14. októbra 2010 síce dňa 07. júna 2011 rozhodol odvolací súd uznesením, ale táto skutočnosť sa neprejavila v odôvodnení jeho rozsudku. S prihliadnutím na predmet sporu - náhradu škody vo výške 3 416 523,93 eur deklarovanej v zápisnici zo 07. júna 2011, je nepreskúmateľné prečo odvolací súd rozhodol o náhrade škody 55 556 214,- eur v písomnom vyhotovení rozsudku.

Ust. § 157 ods.2 O. s. p. podrobne vymedzuje čo má odôvodnenie obsahovať. Jasné a jednoznačné odôvodnenie meritórneho rozhodnutia alebo rozhodnutie procesnej povahy tvorí súčasť základného práva na súdnu ochranu(II.ÚS 6/2003). Ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p. treba z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl.46 ods.1 Ústavy SR vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie všeobecného súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené (II.ÚS 119/2003).

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené dospel k názoru, že rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn.: 3Obo 178/1995 náležitosti vyžadované v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. nemá a to v základnej otázke predmetu konania, výšky náhrady škody, o ktorej odvolací súd rozhodoval.

Dovolací súd preto dospel k záveru, že prípustnosť dovolania je daná podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. Keďže dovolací súd zistil, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadou uvedenou v ust. § 237 písm. f) O. s. p. rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil podľa ust. § 243b ods. 3 O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O. s. p.).

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne.

Poučenie: proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 25. apríla 2013

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.